
നിളയും
കുഞ്ഞൻ ചുണ്ടൻ വള്ളവും

ഈ പുസ്തകത്തെക്കുറിച്ച്

In the backwaters of Alappuzha, 6-year-old Nila builds a tiny snake boat with her grandfather for her school's Children's Day model-boat race. While they carve it, he tells her how Jawaharlal Nehru got so excited at a boat race in 1952 that he jumped into a snake boat, and how much he loved children. When the wind tips Nila's boat over on race day, her friends stop to help, and they all row to the finish together, singing.

നിള

മുത്തച്ഛൻ

മീനു

അപ്പു

ടീച്ചർ

കായലോരത്തെ ഒരു മോഹം

ആലപ്പുഴയിലെ കായലോരത്ത് പ്രഭാതം പതുക്കെ കണ്ണുതുറന്നു. തെങ്ങോലകൾ ഇളകി. ഒരു കടൽവള്ളം വെള്ളത്തിൽ നീങ്ങി. താറാവുകൾ വരിവരിയായി നീന്തി. ആമ്പൽപ്പൂക്കൾക്കരികിൽ ചെറുമീനുകൾ മിന്നി. ആറുവയസ്സുകാരി നിള വരാന്തയിൽ ഇരുന്ന് ആ കാഴ്ചകളെല്ലാം നോക്കി.

അവളുടെ മടിയിൽ സ്കൂളിൽനിന്നു കിട്ടിയ ഒരു കുറിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. നവംബർ പതിനാലിന് ശിശുദിനാഘോഷം! അതിനൊപ്പം കുട്ടികളുടെ കുഞ്ഞൻ വള്ളംകളിയും. ഓരോ കുട്ടിയും സ്വന്തമായി ഉണ്ടാക്കിയ ചെറിയ വള്ളം കൊണ്ടുവരണം. നിള കുറിപ്പിലെ വള്ളത്തിന്റെ ചിത്രം വിരൽകൊണ്ടു തൊട്ടു.

“മുത്തച്ഛാ, എനിക്കും ഒരു വള്ളം വേണം. നീണ്ട ഒരു ചുണ്ടൻ വള്ളം!” നിള പറഞ്ഞു. മുത്തച്ഛൻ അടുത്തിരുന്നു. “വാങ്ങിയ വള്ളമല്ല, നമ്മൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന വള്ളം. അതിലാകും നിന്റെ കയ്യെടെ അടയാളവും മനസ്സിന്റെ നിറവും.” അതുകേട്ടപ്പോൾ നിളയുടെ കണ്ണുകൾ തിളങ്ങി.

അവൾ കായലിലേക്കു നോക്കി കൈകൾ നീട്ടി. ഒരു കൈ വള്ളത്തിന്റെ നീണ്ട ഉടൽ. മറ്റേ കൈ ഉയർന്ന അമരം. “ഇത്ര വലുതോ?” മുത്തച്ഛൻ ചിരിച്ചു. നിള കൈകൾ അടുപ്പിച്ചു. “അല്ലല്ലോ! എന്റെ രണ്ടു കൈക്കുള്ളിൽ ഒതുങ്ങുന്നത്ര. പക്ഷേ കാണാൻ നല്ല ചന്തം വേണം!”

മരത്തിനുള്ളിലെ വള്ളം

മുത്തച്ഛൻ അലമാരയിൽനിന്ന് ഒരു പഴയ ചിത്രം എടുത്തു. അതിൽ നീണ്ടൊരു ചുണ്ടൻ വള്ളം. നിരനിരയായി തുഴക്കാർ. പിന്നിൽ വളഞ്ഞുയർന്ന അമരം. “ഇതാ, നിന്റെ വള്ളത്തിന്റെ വലിയ ബന്ധു!” അദ്ദഹേം പറഞ്ഞു. നിള ചിത്രം അടുത്തുപിടിച്ചു. എത്രയധികം തുഴകൾ!

“എല്ലാവരും തോന്നുന്നപോലെ തുഴഞ്ഞാൽ മതിയോ?” അവൾ ചോദിച്ചു. മുത്തച്ഛൻ രണ്ടു കൈകളും രണ്ടു താളത്തിൽ ചലിപ്പിച്ചു. കാണാൻ നല്ല രസമുണ്ടായിരുന്നു. “അപ്പോൾ വഗേം കുറയും. ഒരേ താളത്തിൽ തുഴയണം. പല കൈകൾ; ഒരേ മുന്നോട്ടുപോക്ക്.” നിളയും കൈകൾ ഒരുമിച്ചു ചലിപ്പിച്ചു.

അവർ കടലാസിൽ കുഞ്ഞൻ വള്ളത്തിന്റെ രൂപം വരച്ചു. നീണ്ട ഉടൽ, നരേത്ത മുൻഭാഗം, ഉയർന്ന അമരം. നിള അമരത്തിനു മുകളിൽ ഒരു കൊടിയും വരച്ചു. “ഇത് എന്റെ അടയാളം!” അവൾ പറഞ്ഞു. മുത്തച്ഛൻ ചിത്രത്തിനരികിൽ ഒതുക്കമുള്ള ഒരു മരക്കഷണം വച്ചു.

ആ മരക്കഷണം പഴയ പണിയിൽ ബാക്കിവന്നതായിരുന്നു. അതിന് ഇനിയും ഒരു ഉപയോഗമുണ്ടല്ലോ എന്നോർത്ത് നിളയ്ക്ക് സന്തോഷമായി. “ഇതിന്റെ ഉള്ളിൽ നമ്മുടെ വള്ളം ഒളിച്ചിരിക്കുകയാണോ?” അവൾ ചോദിച്ചു. “നമുക്ക് പതുക്കെ കണ്ടുപിടിക്കാം,” മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

പതുക്കെ, പതുക്കെ

മുത്തച്ഛൻ മരക്കഷണം പണിമേശയിൽ ഉറപ്പിച്ചു. മൂർച്ചയുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ അദ്ദേഹം മാത്രം ഉപയോഗിച്ചു. നില കുറച്ചകലെ ഇരുന്ന് കൊടിയുടെ രൂപം വരച്ചു. ചെറുചെറു മരച്ചീളുകൾ ചുരുണ്ടുവീണു. അവൾക്കവ ഇളംതവിട്ടുനിറമുള്ള പൂവിതളുകൾപോലെ തോന്നി.

ആദ്യം വള്ളത്തിന്റെ മുൻഭാഗം തെളിഞ്ഞു. പിന്നെ നീണ്ട ഉടൽ. ഒടുവിൽ വളഞ്ഞുയർന്ന അമരവും. "അതാ, പുറത്തുവന്നു!" നില സന്തോഷിച്ചു. മുത്തച്ഛൻ ജോലി നിർത്തി അവളെ അടുത്തുവിളിച്ചു. ഉപകരണങ്ങളെല്ലാം മാറ്റിവച്ച ശേഷമാണ് വള്ളം അവളുടെ കയ്യിൽ കൊടുത്തത്.

വള്ളത്തിന്റെ അരികുകളിൽ അൽപ്പം പരുപരുപ്പുണ്ടായിരുന്നു. മുത്തച്ഛന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ നില മിനുക്കുകടലാസ് പതുക്കെ ഉരച്ചു. മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും, മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും. "വഗേം വണ്ടേ," അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. "കൈക്ക് സുഖമായി തൊടാവുന്നത്ര മിനുസമാകട്ടെ."

നില ഇടയ്ക്കിടെ വിരലോടിച്ച് നോക്കി. ഒരു ഭാഗം മിനുസം; മറ്റൊരിടം ഇനിയും പരുപരുപ്പ്. അവൾ അവിടെയും ശ്രദ്ധിച്ചു. പൂർത്തിയായപ്പോൾ വള്ളം കയ്യിൽ തണുത്തും മിനുസമായും കിടന്നു. "ഞാനും പണിതല്ലോ!" അവൾ പറഞ്ഞു. "അതെ, നമ്മൾ രണ്ടുപേരും," മുത്തച്ഛൻ മറുപടി നൽകി.

ആവശേം നിറഞ്ഞ ഒരു കഥ

വള്ളം മിനുക്കിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുത്തച്ഛൻ ഒരു കഥ തുടങ്ങി. “നിളേ, ആയിരത്തിത്തൊള്ളായിരത്തി അമ്പത്തിരണ്ടിൽ ജവഹർലാൽ നഹെറു ആലപ്പുഴയിൽ വന്നു. അന്ന് അദ്ദഹേം ഇന്ത്യയുടെ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്നു. അദ്ദഹേത്തിനായി ഇവിടെ വള്ളംകളി ഒരുക്കിയിരുന്നു.”

നിള തന്റെ കുഞ്ഞൻ വള്ളത്തെ നോക്കി. “ഇതുപോലുള്ള വള്ളങ്ങളോ?” അവൾ ചോദിച്ചു. “രൂപം ഇതുപോലെ. പക്ഷേ വളരെ വലുത്. അനകേം തുഴക്കാർ ഒരുമിച്ചു തുഴയുന്ന ചുണ്ടൻ വള്ളങ്ങൾ!” മുത്തച്ഛൻ കൈകൾ ചലിപ്പിച്ചു. നിളയ്ക്കു തുഴകൾ വള്ളത്തിൽ പതിക്കുന്ന ശബ്ദം കേൾക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി.

“വള്ളങ്ങളുടെ വഗേവും തുഴക്കാരുടെ ഒത്തൊരുമയും കണ്ട് നഹെറുവിന് വലിയ ആവശേമായി. സന്തോഷത്തിൽ അദ്ദഹേം ഒരു ചുണ്ടൻ വള്ളത്തിലകേ്കു ചാടിക്കയറി!” മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു. നിള കണ്ണുകൾ വട്ടമാക്കി. “അത്രയ്ക്കു രസമായിരുന്നോ?” “അതെ, മറക്കാനാവാത്ത കാഴ്ചയായിരുന്നല്ലോ.”

നിള വള്ളത്തിനുള്ളിൽ ചെറുതായി വിരൽ വച്ചു. “എന്റെ വള്ളത്തിൽ ആരും കയറാൻ പറ്റില്ല. ഒരു ഉറുമ്പിനുപോലും ഇരിക്കാൻ ഇരിപ്പിടമില്ല!” അവൾ ചിരിച്ചു. മുത്തച്ഛനും ചിരിച്ചു. കഥയിലെ വലിയ വള്ളത്തിന്റെയും മടിയിലെ ചെറിയ വള്ളത്തിന്റെയും അമരം ഒരുപോലെ ഉയർന്നുനിന്നു.

വള്ളിക്കപ്പും ചുവന്ന റോസയും

“പിന്നെ എന്തുണ്ടായി?” നിള ചോദിച്ചു. മുത്തച്ഛൻ കഥ തുടർന്നു. “ആ വള്ളംകളിയുടെ ഓർമ്മയ്ക്കായി നെഹ്റു ഒരു വള്ളിക്കപ്പ് സമ്മാനിച്ചു. അതുമായി ബന്ധപ്പെട്ടാണ് നെഹ്റു ട്രോഫി വള്ളംകളിക്ക് ആ പേര് വന്നത്.” നിള കൈകൾകൊണ്ട് ഒരു കപ്പിന്റെ രൂപം കാണിച്ചു.

മുത്തച്ഛൻ മറ്റൊരു പുസ്തകം തുറന്നു. അതിൽ നെഹ്റുവിന്റെ ചിത്രമുണ്ടായിരുന്നു. ഉടുപ്പിൽ ഒരു ചുവന്ന റോസാപ്പൂവും. “അദ്ദേഹത്തിന് കുട്ടികളെ വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. കുട്ടികൾ സ്നേഹത്തോടെ ചാച്ചാ നെഹ്റു എന്നു വിളിച്ചു.” നിള ആ പേര് പതുക്കെ ആവർത്തിച്ചു.

“അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജന്മദിനം നവംബർ പതിനാലാണ്. ഇന്ത്യയിൽ ആ ദിവസമാണ് ശിശുദിനം ആഘോഷിക്കുന്നത്,” മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു. “അതുകൊണ്ടാണോ അന്ന് നമ്മുടെ പരിപാടി?” നിള ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം തലയാട്ടി. സ്കൂളിലെ കുറിപ്പും പഴയ കഥയും ഇപ്പോൾ അവൾക്കു തമ്മിൽ ചേർന്നു.

“എനിക്കും കപ്പ് കിട്ടുമോ?” നിള തന്റെ വള്ളം തൊട്ടുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു. “അത് മത്സരത്തിനു ശേഷമറിയാം. പക്ഷേ ഈ വള്ളം ഉണ്ടാക്കുന്ന സന്തോഷം ഇപ്പോഴേ കിട്ടിയല്ലോ.” നിള ഒന്നു ചിന്തിച്ചു. പിന്നെ വള്ളം മുത്തച്ഛന്റെ അരികിൽ വച്ചു. “നമുക്ക് നിറം കൊടുക്കാം!”

നീലവള്ളവും ചുവന്ന കൊടിയും

നില മശേപ്പുറത്ത് പഴയ പത്രം വിരിച്ചു. നീലച്ചായം തുറന്നു. ബ്രഷ് മുക്കി വള്ളത്തിന്റെ ഇരുവശവും പതുക്കെ തച്ചേു. “ഇത് കായലിന്റെ നിറം,” അവൾ പറഞ്ഞു. മുത്തച്ഛൻ വള്ളം തിരിക്കാൻ സഹായിച്ചു. ചായം നിളയുടെ വിരൽത്തുമ്പിലും ഒരു ചെറുപുള്ളിയായി പറ്റി.

നീലനിറത്തിനു മുകളിൽ അവൾ മഞ്ഞവര വരച്ചു. വയെിൽ വള്ളത്തിൽ വീണതുപോലെ ആ വര തിളങ്ങി. ഉയർന്ന അമരത്തിൽ മൂന്ന് വള്ളെപ്പുള്ളികളും ചർേത്തു. ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്! വള്ളം ഇളകാതിരിക്കാൻ മുത്തച്ഛൻ പിടിച്ചു. നില നാവിൻതുമ്പു പുറത്തിട്ട് ശ്രദ്ധയോടെ വരച്ചു.

അടുത്തത് കൊടിയുടെ ഊഴം. ചറിെയൊരു ചുവന്ന തുണിത്തുണ്ട് മുത്തച്ഛൻ നർേത്ത കമ്പിൽ ഉറപ്പിച്ചു. അതു വള്ളത്തിൽ ചർേത്തപ്പോൾ കൊടി മലെ്ലെ വിറച്ചു. “എന്റെ വള്ളം കവൈീശുന്നു!” നില പറഞ്ഞു. അവളും അതിനോടു കവൈീശി. മുത്തച്ഛന്റെ ചിരി വരാന്തയിൽ നിറഞ്ഞു.

ചായം ഉണങ്ങാൻ വള്ളം സുരക്ഷിതമായ ഒരിടത്തു വചെ്ചു. ഉടനെ തൊടാൻ നിളയ്ക്കു തോന്നി. എങ്കിലും അവൾ കൈകെൾ പിന്നിൽ കട്ടെി നിന്നു. “നാളെ വള്ളെത്തിൽ നോക്കാം,” മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു. കാത്തിരിക്കാനും വള്ളംപണിയിൽ ഒരു ചറിെയ ഇടമുണ്ടന്നെ് നില അന്നറിഞ്ഞു.

വള്ളത്തിലെ ആദ്യ ചുവട്

പിറ്റേന്നു മുത്തച്ഛൻ മുറ്റത്ത് ഒരു വലിയ പാത്രത്തിൽ വള്ളം നിറച്ചു. ചായം നന്നായി ഉണങ്ങിയിരുന്നു. നിള രണ്ടു കൈകൊണ്ടും വള്ളം എടുത്തു. പതുക്കെ വള്ളത്തിൽ വച്ചു. ആദ്യം അതൊന്നു ചാഞ്ചാടി. പിന്നെ നേരെ നിന്നു. "പൊങ്ങുന്നു! എന്റെ വള്ളം പൊങ്ങുന്നു!" അവൾ വിളിച്ചു.

മുത്തച്ഛൻ വള്ളത്തിൽ വിരൽകൊണ്ട് ചെറുതായി തട്ടി. കുഞ്ഞോളങ്ങൾ വള്ളത്തിനരികിലെത്തി. വള്ളം മല്ലെ മുന്നോട്ടു നീങ്ങി. നിള ശ്വാസം പിടിച്ചുനോക്കി. അമരം ഉയർന്നുതന്നെ നിന്നു. ചുവന്ന കൊടിയുടെ നിഴൽ വള്ളത്തിൽ നൃത്തം ചെയ്തു. അവൾ ആശ്വാസത്തോടെ ചിരിച്ചു.

"കാറ്റും ഓളവും വരുമ്പോൾ വള്ളം ഇളകും," മുത്തച്ഛൻ പറഞ്ഞു. "അതുകൊണ്ട് മത്സരത്തിൽ മുതിർന്നവർ അടുത്തുണ്ടാകും. നമ്മൾ കരയിൽത്തന്നെ നിൽക്കും." നിള തലയാട്ടി. കുഞ്ഞൻ വള്ളം തൊടാൻ പാത്രത്തിനരികിൽ കൈ നീട്ടിയപ്പോൾപ്പോലും അവൾ ആദ്യം മുത്തച്ഛനെ നോക്കി.

വൈകുന്നേരം അവർ വള്ളത്തിനായി ഒരു പട്ടി ഒരുക്കി. അടിയിൽ മൃദുവായ തുണി വിരിച്ചു. കൊടി മടങ്ങാതിരിക്കാൻ ചുറ്റും ഇടം വിട്ടു. നിള പട്ടിക്കരികിൽ തന്റെ പേരെഴുതിയ കടലാസ് വച്ചു. ഉറങ്ങാൻ പോകുംമുമ്പ് ഒരിക്കൽക്കൂടി വന്നു നോക്കി. വള്ളം യാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങിയിരുന്നു.

ശിശുദിനത്തിലെ കൂട്ടുകാർ

നവംബർ പതിനാലിന്റെ പ്രഭാതത്തിൽ നിള നേരത്തേ ഉണർന്നു. മഞ്ഞ ഉടുപ്പിട്ടു. നീല റിബണുകൾ കെട്ടി. മുത്തച്ഛൻ വള്ളത്തിന്റെ പടം എടുത്തു. സ്കൂളിലേക്കുള്ള വഴിയിൽ കായൽ വയലിൽ മിന്നി. ഒരു കെട്ടുവള്ളത്തിന്റെ ജനലിലൂടെ ആരോ കൈവീശി. നിളയും സന്തോഷത്തോടെ കൈവീശി.

സ്കൂൾമുറ്റത്ത് നിറമുള്ള കടലാസ് തോരണങ്ങൾ തൂങ്ങിയിരുന്നു. ചുവരിൽ ചാച്ചാ നെഹ്റുവിന്റെ ചിത്രം. അതിനടുത്ത് കുട്ടികൾ വരച്ച പൂക്കളും ചിരിക്കുന്ന മുഖങ്ങളും. ടീച്ചർ നിളയെ വരവേറ്റു. “ശിശുദിനാശംസകൾ! നിന്റെ വള്ളം കാണട്ടെ.” നിള പടം ശ്രദ്ധയോടെ തുറന്നു.

മീനു ഓടാതെ, വേഗത്തിൽ നടന്നുവന്നു. അവളുടെ വള്ളം പച്ചനിറമായിരുന്നു. അപ്പുവിന്റെ വള്ളത്തിന് ഓറഞ്ചുനിറവും വട്ടത്തിലുള്ള ഒരു അടയാളവും. മൂന്നുപേരും വള്ളങ്ങൾ അടുത്തടുത്തു വച്ചു. “നിന്റെ അമരത്തിന് നല്ല പൊക്കമുണ്ട്!” മീനു പറഞ്ഞു. നിളയുടെ കവിളുകൾ സന്തോഷത്തിൽ തുടുത്തു.

അപ്പു തന്റെ വള്ളത്തിലെ ചായം പടർന്ന ഒരു ഭാഗം കാണിച്ചു. “ഇവിടെ കൈ തട്ടി,” അവൻ പറഞ്ഞു. നിള തന്റെ വള്ളത്തിന്റെ അടിയിലെ നീലക്കറ കാണിച്ചു. മൂന്നുപേരും ചിരിച്ചു. എല്ലാം ഒരുപോലെ ഭംഗിയായില്ലെങ്കിലും ഓരോ വള്ളത്തിലും ഓരോ കുട്ടിയുടെ പരിശ്രമമുണ്ടായിരുന്നു.

Happy Children's Day
Small Boats Big Dreams

തുടക്കരഖേയ്ക്കരികിൽ

സ്കൂളിനടുത്തുള്ള കനാലിന്റെ ശാന്തമായ കരഭാഗത്തായിരുന്നു മത്സരം. മുതിർന്നവർ ചെറിയൊരു ദൂരം അടയാളപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. തുടക്കത്തിനും അവസാനത്തിനും വള്ളത്തിൽ പൊങ്ങികൾ. കുട്ടികൾ നിൽക്കാൻ കരയിൽ ഒരു രഖേയും. ടീച്ചർ എല്ലാവരെയും ആ രഖേയ്ക്കു പിന്നിൽ നിരത്തി.

“ആരും വള്ളത്തിലിറങ്ങണ്ടേ. കരയിൽനിന്നു കുനിഞ്ഞെത്താനും വണ്ടേ,” ടീച്ചർ പറഞ്ഞു. “വള്ളങ്ങൾ ഞങ്ങൾ വള്ളത്തിൽ വകെക്കാം. എന്തങ്കിലും സഹായം വണമെങ്കിൽ വിളിച്ചാൽ മതി.” മുത്തച്ഛന്റെ കയൈിൽ നീണ്ട കപ്പെപിടിയുള്ള ചെറിയ വലയുണ്ടായിരുന്നു. നിള അതു കണ്ടു തലയാട്ടി.

ഓരോ വള്ളത്തിലും തിരികെ എടുക്കാൻ നർേത്തൊരു നൂൽ ബന്ധിച്ചിരുന്നു. കുട്ടികൾ അതിന്റെ അറ്റം പിടിക്കണം. ഒഴുക്ക് വള്ളത്തെ നീക്കുമ്പോൾ നൂൽ അയച്ചുകൊടുക്കണം. നൂൽ വലിച്ച് മുന്നിലത്തെിക്കരുത്. ടീച്ചർ കാണിച്ചപ്പോൾ കുട്ടികൾ കകൈൾ പതുക്കെ തുറന്നടച്ച് പരിശീലിച്ചു.

നിളയുടെ നഞ്ചിൽ ടിക് ടിക് എന്നു വഗേത്തിൽ മിടിച്ചു. അവൾ മുത്തച്ഛനെ നോക്കി. അദ്ദഹേം തള്ളവിരൽ ഉയർത്തിക്കാട്ടി. മീനു അടുത്തുനിന്ന് ചിരിച്ചു. അപ്പു തന്റെ വള്ളത്തിനു പതുക്കെ യാത്ര പറഞ്ഞു. നിളയും മന്ത്രിച്ചു: “പോ, കുഞ്ഞൻ ചുണ്ടാ. നമുക്കു നോക്കാം!”

SAFETY LINE
STAY BEHIND THIS LINE
END
START

ഒരു കാറ്റ് വന്നപ്പോൾ

“ഒന്ന്, രണ്ട്, മൂന്ന്!” ടീച്ചർ പറഞ്ഞു. മുതിർന്നവർ വള്ളങ്ങളെ വിട്ടു. പച്ചയും നീലയും ഓറഞ്ചും വള്ളത്തിൽ നീങ്ങി. കരയിൽനിന്നു ചെറുകൈകൾ കയ്യെടിച്ചു. നിള നൂൽ അയച്ചുകൊടുത്തു. അവളുടെ വള്ളത്തിന്റെ ചുവന്ന കൊടി മറ്റെല്ലാ നിറങ്ങൾക്കുമിടയിൽ മിന്നി.

ആദ്യത്തെ പൊങ്ങിക്കരികിൽ നിളയുടെ വള്ളം അല്പം മുന്നിലത്തെത്തി. അവൾ അറിയാതെ കാലുവിരലുകളിൽ ഉയർന്നുനിന്നു. “നോക്കൂ, മുത്തച്ഛാ!” അവൾ വിളിച്ചു. ഉയർന്ന അമരം വള്ളത്തിൽ ഒരു വളഞ്ഞ നിഴൽ വരച്ചു. വള്ളം നരെ നീങ്ങുന്നതുകണ്ട് അവളുടെ ചിരി വലുതായി.

അപ്പോഴാണ് പട്ടെന്ന് ഒരു കാറ്റുവന്നത്. തങ്ങോലകൾ ശബ്ദിച്ചു. വള്ളത്തിൽ ചെറിയൊരു ഓളം പടർന്നു. ചുവന്ന കൊടി വശത്തേക്കു പാറി. കുഞ്ഞൻ വള്ളം ആദ്യം ചാഞ്ഞു. പിന്നെ മറിഞ്ഞു. നീലവശം വള്ളത്തിനടിയിലായി. അതിന്റെ അടിഭാഗം മാത്രം പുറത്തുകണ്ടു.

നിളയുടെ ചിരി മാഞ്ഞു. “എന്റെ വള്ളം...” അവളുടെ ശബ്ദം ചെറുതായി. കൺപോളകളിൽ കണ്ണുനീർ നിറഞ്ഞു. കയ്യിലെ നൂൽ അവൾ മുറുകെപ്പിടിച്ചു. ടീച്ചർ ഉടനെ അടുത്തത്തെത്തി. “നീ അവിടത്തെന്നെ നിൽക്കൂ, മോളേ. വള്ളം നമുക്കടുക്കാം.” നിള പതുക്കെ തലയാട്ടി.

CANAL BOAT RACE

കാത്തുനിന്ന കൂട്ടുകാർ

“ഇത്രയും നരേം പണിതതല്ലേ,” നിള പറഞ്ഞു. അവളുടെ ചുണ്ടുകൾ വിറച്ചു. മുത്തച്ഛൻ അടുത്തുവന്നു കുനിഞ്ഞിരുന്നു. “നിനക്കു സങ്കടമായല്ലോ. അതു സാരമില്ല. നമുക്കാദ്യം വള്ളം നോക്കാം.” അദ്ദഹേം തിരക്കുകൂട്ടിയില്ല. നിള കണ്ണുതുടയ്ക്കുന്നതുവരെ അരികിൽ നിന്നു.

മീനുവിന്റെ പച്ചവള്ളം അപ്പോഴും മുന്നോട്ടു നീങ്ങുകയായിരുന്നു. അവൾ അതിനെ നോക്കി. പിന്നെ നിളയെ നോക്കി. “ടീച്ചറേ, എന്റെ വള്ളം ഒന്നു നിർത്തണം,” അവൾ പറഞ്ഞു. ടീച്ചറുടെ സഹായത്തോടെ നൂൽ പതുക്കെ പിടിച്ചുനിർത്തി. അപ്പുവും തന്റെ വള്ളം നിർത്തി.

അതു കണ്ട മറ്റു കുട്ടികളും കാത്തുനിന്നു. ആരും നിളയെ തിടുക്കപ്പടെുത്തിയില്ല. ഒരാൾ ഒരു തുണി കൊണ്ടുവന്നു. മറ്റൊരാൾ പട്ടേി തുറന്നുവച്ചു. നിള അതിശയത്തോടെ ചുറ്റും നോക്കി. “നിങ്ങളുടെ വള്ളങ്ങൾ മുന്നിലല്ലേ?” അവൾ ചോദിച്ചു. “നമുക്ക് കാത്തിരിക്കാം,” മീനു പറഞ്ഞു.

മുത്തച്ഛൻ നീണ്ട വല വള്ളെത്തിലക്കേു നീട്ടി. കുഞ്ഞൻ വള്ളം അതിൽ സുരക്ഷിതമായി എടുത്തു. വള്ളെം തുള്ളിത്തുള്ളിയായി താഴവെീണു. അമരം പൊട്ടിയിരുന്നില്ല. കൊടിയും നഷ്ടമായില്ല. നിള ഒരു നീണ്ട ശ്വാസം വിട്ടു. അവളുടെ വള്ളം വീണ്ടും കരയിലത്തെി; അവൾ ഒറ്റയ്ക്കുമായിരുന്നില്ല.

വീണ്ടും വള്ളത്തിലക്ക്

മുത്തച്ഛൻ വള്ളത്തിനുള്ളിലെ വള്ളം കളഞ്ഞു. നിള മൃദുവായ തുണികൊണ്ട് അതു തുടച്ചു. മീനു തുണിയുടെ മറ്റേ അറ്റം പിടിച്ചു. അപ്പു പട്ടെടി അടുത്തുവച്ചു. ഒരാൾ ചയ്യാവുന്ന ചറിയ പണി ഓരോരുത്തരും കണ്ടത്തി. നിളയുടെ കകൈളിലെ വിറയൽ പതുക്കെ കുറഞ്ഞു.

നനഞ്ഞ കൊടി താഴക്കു ചാഞ്ഞിരുന്നു. മുത്തച്ഛൻ അതു നരേയൊക്കി ഉറപ്പിച്ചു. വള്ളത്തിൽ വറേ കടേില്ലന്നെ് നോക്കി. "വീണ്ടും ഒഴുക്കാമോ?" നിള ചോദിച്ചു. ചോദിക്കുമ്പോൾ അൽപ്പം പടേിയുണ്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും അവൾ വള്ളത്തെ പട്ടെടിയിൽ അടച്ചുവച്ചിലല്ല. രണ്ടു കകൈൊണ്ടും ചരേത്തുപിടിച്ചു.

"ഇനി നമുക്കലല്ലാവർക്കും ഒരുമിച്ച് പോകാമല്ലോ," അപ്പു പറഞ്ഞു. "ആരുടയെങ്കിലും വള്ളം പിന്നിലായാൽ കാത്തിരിക്കാം." മീനു സന്തോഷത്തോടെ തലയാട്ടി. നിള ടീച്ചറെ നോക്കി. "ഒരുമിച്ചൊരു യാത്രയാക്കാം," ടീച്ചർ സമ്മതിച്ചു. കുട്ടികളുടെ മുഖങ്ങളിൽ പുതിയ ആവശേം തളെിഞ്ഞു.

മുതിർന്നവർ വള്ളങ്ങളെ വീണ്ടും ഒരേ നിരയിൽ വള്ളത്തിൽ വച്ചു. ഇത്തവണ നിള വഗേം നോക്കിയില്ല. തന്റെ വള്ളത്തിനരികിലെ പച്ചവള്ളവും ഓറഞ്ചുവള്ളവും നോക്കി. "നന്ദി," അവൾ കൂട്ടുകാരോടു പറഞ്ഞു. വാക്ക് ചറുതായിരുന്നു. പക്ഷേ പറയുമ്പോൾ അവളുടെ നഞ്ചിലെ ഭാരം കുറഞ്ഞു.

ചങ്ങാതിക്കൊപ്പം മുന്നോട്ട്

മുത്തച്ഛൻ പതുക്കെ ഒരു താളം പിടിച്ചു. കുട്ടികൾ അതിനൊപ്പം തങ്ങളുടെ കുഞ്ഞൻ വഞ്ചിപ്പാട്ടു തുടങ്ങി. “തുഴയാം, തുഴയാം, ഒരുമിച്ചു തുഴയാം! ചങ്ങാതിക്കൊപ്പം മുന്നോട്ടു പോകാം!” നിള ആദ്യം മലെല പാടി. അടുത്ത വരിയിൽ അവളുടെ ശബ്ദവും മറ്റുള്ളവരുടേതിനൊപ്പം ഉയർന്നു.

യഥാർഥ തുഴകൾ ആ കുഞ്ഞൻ വള്ളങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ചെറുഒഴുക്കാണ് അവയെ നീക്കിയത്. കുട്ടികൾ കരയിൽനിന്ന് നൂൽ അയച്ചുകൊടുത്തു. മുതിർന്നവർ കൂടെനിന്നു. പാട്ടിന്റെ താളത്തിൽ എല്ലാവരും ശ്രദ്ധയോടെ നീങ്ങി. ഒരു നൂലും മറ്റൊന്നിൽ കുരുങ്ങാതിരിക്കാൻ പരസ്പരം നോക്കി.

അപ്പുവിന്റെ വള്ളം അല്പം മുന്നോട്ടുപോയപ്പോൾ അവൻ നൂൽ അയയ്ക്കുന്നതു നിർത്തി കാത്തു. മീനുവിന്റെ വള്ളം അടുത്തെത്തി. നിളയുടേതും ഒപ്പം വന്നു. പിന്നിലായ മറ്റൊരു വള്ളത്തിനായി എല്ലാവരും വീണ്ടും കാത്തു. പാട്ടു മാത്രം നിന്നില്ല. “ചങ്ങാതിക്കൊപ്പം മുന്നോട്ടു പോകാം!”

അവസാന പൊങ്ങികൾ അടുത്തുവന്നു. നീല അമരം, പച്ചവശം, ഓറഞ്ചുമുൻഭാഗം—എല്ലാം ഒരേ നിരയിൽ. മുതിർന്നവരുടെ സഹായത്തോടെ എല്ലാ വള്ളങ്ങളും ഒന്നിച്ച് ലക്ഷ്യരേഖ കടന്നു. കുട്ടികൾ കൈയെടിച്ചു. നിള ചിരിച്ചു. ഇത്തവണ ഒരു വള്ളവും ഒറ്റയ്ക്കു മുന്നിലത്തെത്തിയില്ല; ഒന്നും പിന്നിലുമായില്ല.

FINISH

ഒരുമയുടെ ട്രോഫി

വള്ളങ്ങളെല്ലാം എടുത്തു സുരക്ഷിതമായി പട്ടികളിൽ വച്ചു. കുട്ടികൾ സ്കൂൾമുറ്റത്തേക്കു മടങ്ങി. ടീച്ചർ മേശമേലിരുന്ന ചെറിയ കപ്പ് എടുത്തു. സ്വർണനിറക്കടലാസ് പൊതിഞ്ഞ കപ്പായിരുന്നു അത്. ആദ്യം അതിൽ പേരുണ്ടായിരുന്നില്ല. ടീച്ചർ ഒരു പുതിയ കടലാസ് അതിൽ ഒട്ടിച്ചു.

“ഒരുമയുടെ ട്രോഫി,” ടീച്ചർ വായിച്ചു. “ഇന്ന് നിങ്ങൾ വഴേത്തിൽ പോകാൻ മാത്രമല്ല ശ്രമിച്ചത്. വിഷമിച്ച കൂട്ടുകാരിയെ സഹായിച്ചു. പിന്നിലായവർക്കായി കാത്തു. അതുകൊണ്ട് ഈ കപ്പ് നിങ്ങളെല്ലാവർക്കും ചേർന്നുള്ളതാണ്.” കുട്ടികൾ പരസ്പരം നോക്കി സന്തോഷത്തോടെ ചിരിച്ചു.

ആദ്യം നിളയും മീനുവും കപ്പു പിടിച്ചു. പിന്നെ അപ്പുവും മറ്റു കുട്ടികളും മാറിമാറി പിടിച്ചു. ഒടുവിൽ എല്ലാവരും ചുറ്റുംനിന്നു. കപ്പ് ക്ലാസിൽ വക്കേക്കാമെന്ന് തീരുമാനിച്ചു. ദിവസവും കാണാമല്ലോ! നിള അതിലെ അക്ഷരങ്ങൾ തൊട്ടു. “ഒരുമ,” അവൾ പതുക്കെ വായിച്ചു.

മുത്തച്ഛൻ അൽപ്പം മാറിനിന്നു കയ്യെടിച്ചു. നിള അദ്ദഹേത്തിനരികിലക്കേു ചെന്നു. “എന്റെ വള്ളം ആദ്യം എത്തിയില്ല. പക്ഷേ ഞങ്ങളെല്ലാവരും എത്തി!” അവൾ പറഞ്ഞു. “അതെ,” അദ്ദഹേം ചിരിച്ചു. നിളയുടെ കയ്യിൽ കുഞ്ഞൻ വള്ളത്തിന്റെ പട്ടി; മനസ്സിൽ കൂട്ടുകാരുടെ പാട്ട്.

നമ്മുടെ
സ്കൂൾ
ഒരുമയുടെ
ട്രോഫി

ഒരു റോസാപ്പൂവും ഒരു പാട്ടും

വൈകുന്നേരം വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ കായലിനു സ്വർണനിറമായിരുന്നു. തെങ്ങുകളുടെ നീണ്ട നിഴൽ വെള്ളത്തിൽ കിടന്നു. താറാവുകൾ കൂട്ടമായി മടങ്ങി. ഒരു കടൽത്തുരുത്തിൽ വിളക്കു തെളിഞ്ഞു. നിള കുഞ്ഞൻ വള്ളം തുടച്ചുവച്ചു. ചുവന്ന കൊടി ഉണങ്ങി വീണ്ടും മലർന്നു നിവർന്നിരുന്നു.

വീട്ടുമുറ്റത്തെ ചെടിയിൽ ഒരു ചുവന്ന റോസാപ്പൂ വിരിഞ്ഞിരുന്നു. നിളയുടെ ആഗ്രഹം കേട്ട് മുത്തച്ഛൻ അതെടുത്തു. ഒരു ചെറിയ ക്ലിപ്പുകൊണ്ട് അവളുടെ ഉടുപ്പിൽ ഉറപ്പിച്ചു. “ചാച്ചാ നെഹ്റുവിന്റെ ചിത്രത്തിലതേപോലെ!” അവൾ പറഞ്ഞു. പൂവിനെ നോക്കി നിള സന്തോഷത്തോടെ നിവർന്നിരുന്നു.

അവൾ മുത്തച്ഛന്റെ അടുത്തിരുന്നു കായലിലേക്കു നോക്കി. “വലിയ ചുണ്ടൻ വള്ളത്തിലെ തുഴക്കാരും കൂട്ടുകാരല്ലേ?” നിള ചോദിച്ചു. “ഒരുമിച്ചു തുഴയുമ്പോഴല്ലേ മുന്നോട്ടുപോകുന്നത്?” മുത്തച്ഛൻ അവളുടെ തോളിൽ കൈവെച്ചു. “അതുതന്നെ. ഇന്ന് നിങ്ങൾ അതു ചെയ്തുകാണിച്ചു.”

നിള കുഞ്ഞൻ വള്ളം മടിയിൽ വച്ചു. മറിഞ്ഞ നിമിഷവും കൂട്ടുകാർ കാത്തുനിന്ന നിമിഷവും അവൾ ഓർത്തു. ഇപ്പോൾ മനസ്സിൽ സുഖമുള്ള ചൂടായിരുന്നു. സൂര്യൻ താഴുമ്പോൾ അവൾ പതുക്കെ പാടി: “തുഴയാം, തുഴയാം, ഒരുമിച്ചു തുഴയാം.” മുത്തച്ഛനും കൂടെപ്പാടി. കായലിൽ കുഞ്ഞോളങ്ങൾ മിന്നി.

നിങ്ങളുടെ ഡിജിറ്റൽ, ഓഡിയോ പതിപ്പിനായി സ്കാൻ ചെയ്യുക